

๒๙

โทษของ การห้ามสามีทำบุญ

วันและคืนย่อมล่วงไปๆ ชีวิตย่อมดับไป
อายุของสัตว์ทั้งหลายย่อมสิ้นไป
เหมือนน้ำในแม่น้ำน้อย ฉะนั้น
เมื่อเป็นเช่นนั้น คนพาลทำบาปกรรมอยู่ ย่อมไม่รู้ลึกตัว
ภายหลังเขาย่อมได้รับทุกข์อันเผ็ดร้อน
เพราะบาปกรรมนั้นมีวิบากเลวทราม

โทษของการทำสามีนทำบุญ

๒๖๘

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง ก็ไม่ได้ทำอะไรติดตัวมาเลย มีแต่บุญและบาปที่ติดตัวมา ประจักษ์รูปร่างสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติให้แตกต่างกัน เพราะเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการกระทำในอดีต และเมื่อถึงคราวจะหลับตาลาโลกนี้ไป เราไม่สามารถนำเอาสิ่งอะไรติดตัวไปได้เช่นกัน จะมีเพียงแต่บุญและบาปที่เราได้ทำเอาไว้ในขณะที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ผลของบาปมีความทุกข์ทรมานเป็นผล ส่วนผลของการสั่งสมบุญก็มีความสุขเป็นกำไรชีวิต สิ่งอะไรก็ตามที่เราเคยทำไว้ในอดีต จะส่งผลเสมอไม่ช้าก็เร็ว เพราะวิบากแห่งกรรมเป็นเรื่องอจินไตย นึกคิดค้นเดาไม่ได้ว่าจะส่งผลเมื่อไร เมื่อบุญหรือบาปตามมาทันก็จะให้ผลทันที เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปทำสิ่งที่เป็นอกุศล ควรประกอบกุศลกรรมเอาไว้ให้มากๆ ชีวิตเราจะได้ประสบความสุข ความปลอดภัยไปทุกภพทุกชาติ

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน เหรียญกานีเถรคาถา ว่า

“วันและคืนย่อมล่วงไปๆ ชีวิตย่อมดับไป อายุของสัตว์ทั้งหลายย่อมสิ้นไป เหมือนน้ำในแม่น้ำน้อย ฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้น คนพาลทำบาปกรรมอยู่ ย่อมไม่รู้สึกรู้สีกตัวภายหลังเขาย่อมได้รับทุกข์อันเผ็ดร้อน เพราะบาปกรรมนั้นมีวิบากเลวทราม”

โทษของการทำสามีนอกใจ

๒๖๕

ผลของบาปเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่างมาก บางอย่างเราจะได้ในปัจจุบัน บางอย่างจะส่งผลก็ต่อเมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว จะรู้เห็นในปัจจุบันต้องอาศัยธรรมจักขุของพระธรรมกายตรวจตราดูว่า ทำกรรมอย่างนี้แล้ว จะส่งผลเป็นวิบากอันทุกข์ทรมานอย่างไรบ้าง เพราะความไม่รู้ซึ่งเป็นรากเหง้าของอวิชชาทำให้มนุษย์หลงไปทำบาปอกุศล บาปกรรมบางอย่างแม้ทำไปแล้ว ก็ไม่เห็นโทษที่เกิดขึ้นชัดเจน จึงทำบาปนั้นเป็นปกติโดยคิดไปว่า ผลของบุญและบาปคงไม่มีจริง เพราะไม่เห็นผล แต่เมื่อไรที่บาปตามมาทัน เมื่อนั้นก็จะมาเสียใจว่า ทำไปเพราะอะไร หรือแม้จะหลบเลี่ยงไม่ยอมรับผลกรรมที่บังเกิดขึ้น ก็เสี่ยงไม่ได้เสียแล้ว มีแต่ต้องกัมหนากัมตาชดใช้กรรมเรื่อยไป

*เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล มีภิกษุประมาณ ๑๒ รูป ท่านเดินทางไปหาสถานที่จำพรรษา เห็นราวป่าอันน่ารื่นรมย์ ทั้งเส้นทางาบิณฑบาตก็ไม่ไกลไม่ไกลเกินไปนัก ค็นนั้นจึงพักอาศัยอยู่ในราวป่า รุ่งขึ้นก็เที่ยวบิณฑบาตในหมู่บ้านข้างทุก ๑๑ คน ซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้น เห็นคณะสงฆ์เดินทางมาบิณฑบาต ก็เกิดความโลภสันดานคิดว่า จะได้ทำบุญใหญ่กับเนื้อนาบุญ จึงรีบนิมนต์ท่านไปที่บ้าน แล้วช่วยกันอุปัฏฐาก

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๘๕

โทษของการห้ามสามีนานุญ

๒๓๐

บำรุงด้วยอาหารอันประณีต

เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว ช่างหูกก็เรียนถามถึงวัตถุประสงค์ในการจาริกผ่านหมู่บ้านแห่งนี้ ว่าจะเดินทางไปไหน ครั้นทราบ ว่าท่านกำลังหาสถานที่อยู่จำพรรษา พวกช่างหูกจึงถือโอกาส อารธนาท่านให้อยู่จำพรรษาที่หมู่บ้านนั้น จะได้เป็นเพื่อนานุญ ให้กับชาวบ้าน จากนั้นก็ช่วยกันสร้างกระท่อมในราวป่าแห่งนั้น แล้วมอบถวายสงฆ์ ให้ท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างสะดวก สบายตลอดไตรมาส

หัวหน้าช่างได้เป็นผู้อุปฐากภิกษุ ๒ รูป ได้ถวาย ภัตตาหาร ด้วยความเคารพเลื่อมใส นอกนั้นก็แบ่งกันทำหน้าที่ อุปฐากพระสงฆ์คนละรูป แต่ว่าภรรยาของนายช่างหูกผู้เป็น หัวหน้า เป็นคนไม่มีศรัทธา เป็นมิถฉาติปฏิมี มีความตระหนี่ สามียพยายามพูดอธิบายให้ภรรยาเห็นว่า พระสงฆ์คือเพื่อนานุญ อันเลิศ เป็นต้นบุญให้ไปสู่สวรรค์ แต่ภรรยาก็ไม่เชื่ออยู่ดี สามี จึงนำน้องสาวของภรรยามาเป็นศรีภรรยาแทน แล้วมอบความ เป็นใหญ่ในเรือนทั้งหมดให้น้องสาวดูแล

ฝ่ายน้องสาวเป็นผู้มีศรัทธา มีความเลื่อมใส ประณิบัติ ภิกษุสงฆ์โดยเคารพ ช่างหูกทั้งหมดได้ถวายผ้าสาฎกแก่ภิกษุ ผู้อยู่จำพรรษารูปละผืน ทางด้านภรรยาของหัวหน้าช่างหูกเห็น

โทษของการห้ามสามีทำบุญ

๒๗๑

เขาทำบุญให้ท่านก็เกิดความไม่พอใจหนักยิ่งขึ้น ถึงกับด่าสามีว่า “ท่านคือข้าวและน้ำที่ท่านให้แก่สมณะคากยบุตรนั้น จงบังเกิดเป็นคุณ มูตร เป็นหนองและโลหิตแก่ท่านในปรโลก ผ้าสาฎกจึงเป็นแผ่นเหล็กลูกไฟลงปรากฏแก่ท่านด้วยเถิด” เนื่องจากนางมีความเห็นผิดเสียแล้ว แม้จะถูกสามีห้ามปรามอย่างไรก็ไม่ยอมเชื่อ

สมัยต่อมา เมื่อหัวหน้าช่างหูกตายแล้ว ไปบังเกิดเป็นรุกขเทวดาผู้ถึงพร้อมด้วยอานุภาพ ในดงไฟไหม้แห่งหนึ่ง แต่ภรรยาผู้ตระหนี่ของเขาได้บังเกิดเป็นนางเปรต ในที่ไม่ไกลจากที่อยู่ของรุกขเทวดา นางเป็นเปรตเปลือยรูปร่างน่าเกลียดน่าชัง ถูกความหิวกระหายครอบงำแล้ว เทียวเดินร้องขอความช่วยเหลือจากรุกขเทวดาอยู่เป็นประจำทุกวันว่า “ข้าแต่นาย ฉันไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์สวมใส่ ถูกความหิวกระหายเบียดเบียนเหลือเกิน ขอท่านจงให้ผ้า ข้าว และน้ำแก่ฉันด้วยเถิด”

รุกขเทวดาเห็นดังนั้น บังเกิดความสงสาร เพราะจำได้ว่านางเปรตตนี้นี้เคยเป็นภรรยาของตนมาก่อน แต่มาบัดนี้วิบากกรรมให้ผล ทำให้ไปเกิดในเปตติวิสัย จึงน้อมข้าวและน้ำอันเป็นทิพย์เข้าไปให้นางเปรต เป็นเรื่องที่น่าแปลกทีเดียว ว่าอาหารทิพย์นั้นได้กลายเป็นคุณและมูตร หนอง และโลหิต ผ้าที่

โทษของการทำสามิทำบุญ

๒๓๒

เทวดามอบให้นางไป เมื่อนางนุ่งห่ม ผ่านนั้นก็กลายเป็นแผ่นเหล็ก ลูกโป่งท่อมตัวนาง ทำให้นางได้รับความทรมานแสนสาหัสหนักยิ่งขึ้นไปอีก ต้องรีบทิ้งผ้านั้น ร้องให้คร่ำครวญอย่างน่าเวทนา รุกขเทวดาไม่รู้จะช่วยเหลือนางอย่างไร ได้แต่บอกให้นางอดทนต่อไป

สมัยนั้น ภิกษุรูปหนึ่งตั้งใจจะเดินทางไปเฝ้าพระบรมศาสดา เมื่อเดินทางไปถึงกลางป่าพร้อมกับหมู่เกวียน ในระหว่างทางท่านอยากจะพักกลางวัน จึงเลิกไปพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ตามลำพัง เนื่องจากเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมาตลอดทั้งคืน จึงหลับไปหลายชั่วโมง หมู่เกวียนครั้นพักแล้วไม่ทันสังเกตเห็นภิกษุ ก็เดินทางต่อไป เมื่อภิกษุรูปนั้นตื่นขึ้นไม่เห็นหมู่เกวียน จึงเดินทางไปจนถึงที่อยู่ของรุกขเทวดานั้น เทวดาจึงแปลงเป็นคนเข้ามาหาท่าน ทำการปฏิสันถารนิมนต์ให้เข้าไปวิมาน ถวายยาทาเท้า และน้ำดื่มด้วยความเคารพ

บังเอิญว่า ขณะนั้นนางเปรตมาอ้อนวอนเทวดาว่า “ขอท่านจงให้ข้าว น้ำ และเครื่องนุ่งห่มแก่ฉันด้วยเถิด” เมื่อเทวดาให้สิ่งที่คุณขอ ของเหล่านั้นก็กลายเป็นคุณ ฆตร หนองเลือด และแผ่นเหล็กลูกโซนขึ้นมาทันที ภิกษุเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็เกิดความสลดใจ สอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า

โทษของการห้ามสามีทำบุญ

๒๓๓

“นางเปรตนี้ทำกรรมอะไรไว้ จึงต้องมาเสวยวิบากกรรมอัน
เผ็ดร้อนอย่างนี้”

เทพบุตรเรียนให้ท่านทราบว่ “ท่านผู้เจริญ เมื่อก่อน
หญิงเปรตนี้เคยเป็นภรรยาของข้าพเจ้า แต่นางไม่ให้ท่าน
มีความตระหนี่ นางด่าและบริภาษข้าพเจ้าผู้กำลังให้ทานแก่
ภิกษุสงฆ์ เพราะกรรมนั้นทำให้นางมาเกิดเป็นเปรต กินแต่คูถ
และมูลร ทนทุกข์ทรมาน ข้าพเจ้าอยากช่วยแต่ก็ช่วยไม่ได้
ขอพระคุณเจ้า โปรดแนะนำวิธีที่จะทำให้นางพ้นจากเปตติวิสัยนี้
ด้วยเถิด”

ภิกษุจึงแนะนำว่า “ถ้าท่านถวายทานแด่พระผู้มีพระ
ภาคเจ้า และแด่พระอริยสงฆ์ หรือแก่ภิกษุรูปเดียวก็ได้ แล้ว
อุทิศส่วนกุศลให้เปรตตนนี้ เมื่อเปรตนี้ได้อนุโมทนาทาน นางก็
จะพ้นจากความทุกข์ในเปตโลกไปได้” เทพบุตรได้ฟังดังนั้น
จึงถวายข้าวและน้ำอันประณีตแก่ภิกษุ แล้วกรวดน้ำอุทิศ
ส่วนกุศลไปให้นางเปรต ทันใดนั้นเอง นางเปรตก็มีใจอัมเอบ
มีอินทรียผ่องใส เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยอาหารอันเป็นทิพย์
เมื่อเทวดาถวายผ้าทิพย์ แล้วอุทิศทักษิณาแก่นางเปรต
นางก็ได้นุ่งผ้าทิพย์ มีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ พรั่งพร้อมด้วย
สิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง มีสิริระประดุกเทพอัปสร พ้นจาก

โทษของการทำสามีน่าบุญ

๒๓๔

ความทุกข์ยากในอัตรภาพของเปรตทัณฑ์

เราจะเห็นได้ว่า บาปอกุศลทั้งหลาย อย่าไปทำเป็นดีที่สุด
เพราะผลของบาปจะทำให้ชีวิตเรตกต่ำไปสู่อบายภูมิ เมื่อเรา
ได้อัตรภาพเป็นมนุษย์แล้วจงอย่าประมาทกัน ให้รีบสั่งสมแต่
คุณงามความดี ทำแต่บุญล้วนๆ อย่าไปทำบาปอกุศลอะไร
หากไม่ไปทำบาปเพิ่มก็เหมือนเกลือ เพียงหยิบมือในสระใหญ่
แม้จะมีเกลือผสมอยู่บ้าง ก็ถูกเจือจางไม่สามารถทำให้น้ำเค็ม
ขึ้นมาได้ เมื่อเรารู้และเข้าใจแล้วว่า ชีวิตเรามีคุณค่าอย่างไร
ก็ควรทุ่มเทชีวิตจิตใจ สั่งสมบุญกันอย่างเต็มที่ อย่าให้การ
ทำมาหากินมาเป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีมาเป็นข้อแม้
หรือข้ออ้างที่จะทำให้เราประมาท ให้ขยันนั่งธรรมะ แล้วเรา
จะสมปรารถนา เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

